

Sygn. akt I CZ 29/07

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSA Marta Romańska

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa E. Spółki z o.o.

przeciwko Bankowi [...] S.A.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej EG. Spółki z o.o. w

upadłości

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2007 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 listopada 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 listopada 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda E. Sp. z o.o. z powodu nie uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. W zażaleniu powód wnosił o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia zarzucając, że skarga kasacyjna odpowiada wymogom art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., bowiem wskazana została oczywista zasadność skargi, która, zdaniem skarżącego, wprost wynika z uzasadnienia podstaw kasacyjnych skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁴ § 1 k.p.c. zostały określone wymagania wobec treści skargi kasacyjnej. W przypadku wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i konieczności jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) chodzi o wykazanie okoliczności, które podlegają badaniu w tzw. przedsądzie, czyli występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego; potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie; nieważności postępowania albo oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej należy do tzw. wymagań konstrukcyjnych tego szczególnego środka prawnego. Podstawowym celem skargi kasacyjnej nie jest bowiem korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz stosowania prawa.

Trafnie Sąd Apelacyjny uznał, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Zawarte w skardze kasacyjnej sformułowanie: „Powód wnosi o przyjęcie przez Sąd Najwyższy niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ przemawia za tym okoliczność oczywistej zasadności tej skargi – co powód przedstawił i co wynika powyżej z uzasadnienia podstaw kasacyjnych” nie może zostać uznane za wystarczające.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej jest wymaganiem odrębnym od obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Powinno ono zatem przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskazuje okoliczności pozwalające zakwalifikować skargę do rozpoznania oraz jednocześnie uzasadnia, dlaczego odpowiadają one co najmniej jednej z ustawowego katalogu przesłanek usprawiedliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, uchwała połączonych Izb: Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli oparte jest na twierdzeniu, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinno wskazywać, w czym ta oczywistość się wyraża i zawierać jej wykazanie. Nie może się ono ograniczać, jak to czyni skarżący, do lapidarnego stwierdzenia, że zasadność przyjęcia skargi wynika z uzasadnienia podstaw kasacyjnych skargi. Jednocześnie należy stwierdzić, że, wbrew jego zastrzeżeniom, sąd drugiej instancji nie oceniał zasadności, ani legalności złożonej skargi, lecz ograniczył się do kontroli wymagań formalnych skargi.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy w konsekwencji oddalił zażalenie, działając na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.